

Aproximació artística i filosòfica a *El Soroll i la Fúria* de William Faulkner

Els paràmetres de la modernitat i l'explicació de la mort

El treball pretén mostrar els límits de la interpretació moderna del ser i, per fer-ho, analitza, primerament dins de la filosofia moderna, en què consisteix el ser. El viatge per la filosofia comença amb René Descartes, el primer filòsof modern, continua amb Kant, potser el filòsof que defineix millor la modernitat, i acaba amb Heidegger, probablement el filòsof més important del s. XX, que tracta en què ha acabat la modernitat.

Descartes (s. XVII) pretén establir uns paràmetres de certesa que duguin a veritats igualment indubtables: la matemàtica. Kant (S. XVIII) diu que el subjecte és la base de tot coneixement i que el coneixement està constituït per dues cares: una receptiva, la sensibilitat, que rep impressions, i una espontània, l'enteniment, que les explica. Heidegger (s. XX) parteix de l'estudi del l'home i del en què consisteix ser. En primera instància troba que ser consisteix en deixar-se explicar matemàticament i encaixar en un espai i/o temps uniformes i infinits. Ara bé, un tret essencial de l'home és el de morir, un tret que no es deixa encaixar amb aquests paràmetres, no es deixa entendre com un fet que ha estat en un ara anterior, ni com un fet que és ara, ni com un fet que serà en un ara futur, perquè mai no serà ara. Conseqüentment, deixa els paràmetres de la modernitat en suspens. Un cop entesa la part filosòfica s'interpreta una novel·la de William Faulkner, *El soroll i la fúria*, on s'intenta posar, en paraules, l'horror i la mort trencant amb la linealitat temporal, amb la sintaxi i el subjecte, posant de manifest l'essència del pensament modern i explicant, des d'un punt de vista impossible, la mort. Aquest punt de vista impossible serà tractat en l'àmbit artístic: s'ha intentat retratar els quatre protagonistes de l'obra, a través d'un piano i d'un violí, en peces musicals independents. Cada peça té una relació especial amb el pensament modern. S'han triat artistes i filòsofs per parlar de la mort perquè poden explicar les coses que no han estat mai dites amb un llenguatge especial, portant al límit la llengua. Un cop a prop de l'explicació de la mort, s'ha buscat quin criteri es necessita per comprendre-la i assumir-la: s'ha viatjat breument a l'antiga Grècia, on no hi ha espai i temps infinit i uniforme i on el ser es concep com a límit.

Es podrien analitzar molts filòsofs i artistes més, es podrien compondre milers de peces de piano i interpretar-ne moltes de ja fetes. Aquest treball és una primera instància per començar a entendre el que envolta la mort i per tenir les eines per poder-hi dedicar més hores en altres pensaments. És, en conclusió, l'explicació de la impossibilitat de la mort vista amb els paràmetres de la modernitat.

